

bare fogedforretninger – hvis det findes betænkeligt at fremme forretningen uden rekvisiti tilstedeværelse. Kan rekvisenten alene sandsynliggøre sit krav og er der et særligt påtrængende behov for at gennemføre forretningen på trods af rekvisiti fravær, kan forretningen eventuelt fremmes mod sikkerhedsstillelse i medfør af reglen i forslaget § 597, stk. 1, 2. pkt. Der kan f.eks. også forekomme tilfælde, hvor fogedretten bør kunne udsætte forretningen i medfør af retsplejelovens § 502, stk. 1, nr. 2, der foreslås gjort anvendelig på behandlingen af umiddelbare fogedforretninger. En udsættelse i medfør af denne bestemmelse vil ifølge Retsplejerådet bl.a. kunne komme på tale, hvis rekvisenten begærer sig indsat i besiddelse af en fast ejendom solgt på betinget skøde, uagtet køber har anlagt sag med påstand om mangelfuld opfyldelse af handelen fra sælgerens side.

I de fleste tilfælde vil en umiddelbar fogedforretning blive indledt med en indkaldelse af parterne i overensstemmelse med de i retsplejelovens §§ 491-494 angivne regler.

Retsplejerådet har ikke fundet grundlag for at foreslå disse regler ændret, når bortses fra det ovenfor anførte, ligesom adgangen til at anvende tvangsmidler over for rekvisitus foreslås opretholdt uændret.

Retsplejerådet har ikke fundet det muligt at gøre retsplejelovens transbeneficieregler – d.v.s. regler om en udtagelsesret for rekvisitus – anvendelige på umiddelbare fogedforretninger, hvor rekvisenten kræver sig indsat i besiddelsen af løsøre, allerede fordi der i mange tilfælde ikke er tale om fuldbyrdelse af fordringsret sikret ved en tinglig ret, men derimod om håndhævelse af rettigheder, som ikke uden videre kan omsættes til en pengefordring uden at krænke rekvisentens interesser.

Retsplejerådet finder heller ikke at kunne anbefale en regel hvorefter fuldbyrdelse af et krav på naturalopfyldelse kan betinges af, at rekvisenten erstatter den genstand, som fuldbyrdelsen retter sig imod, med en anden. Rådet har herved navnlig lagt vægt på, at der ikke skønnes at være behov for på denne måde at begrænse rekvisentens rettigheder, når rekvisitus ved henvendelse til de sociale myndigheder har krav på – eventuelt mod tilbagebetalingspligt – at få hjælp til eventuelt at genanskaffe løsøre, som ikke kan undværes, jf. bistandslovens § 46.

De *omkostninger*, som påføres rekvisenten ved en umiddelbar fogedforretning i form af retsgebyr, advokatomkostninger m.v., kan rekvisenten efter gældende ret kræve betalt hos rekvisitus.

Retsplejerådet finder, at hensynet til rekvisenten taler for at give fogedretten adgang til at fastsætte omkostningerne efter samme retningslinier som i udlægssager. Hertil kommer, at det også i visse tilfælde

vil være en fordel for rekvisitus, at omkostningerne fastsættes af fogedretten. Dette vil navnlig være tilfældet, hvor rekvisitus har mulighed for forligsmæssigt at afværge en udsættelsesforretning vedrørende et lejemål ved betaling af de pligtige pengeydelselser i leje forhold med tillæg af rekvisentens omkostninger. Rekvisentens omkostningskrav vil herved blive undergivet fogedrettens kontrol.

Retsplejerådet foreslår, at den nuværende adgang til at genoptage umiddelbare fogedforretninger efter bestemmelsen i retsplejelovens § 504 opretholdes uændret, og rådet har heller ikke fundet grundlag for at foreslå ændringer i de gældende appelregler. Retsplejerådet har herved forudsat, at fogedretten som hovedregel vil imødekomme en begæring fra rekvisitus om at tillægge en appel opsættende virkning i tilfælde, hvor sagen angår udsættelse af fast ejendom, som benyttes til beboelse af rekvisitus eller hans husstand.

Den bestående adgang for rekvisitus til inden inden for en vis frist (i følge retsplejelovens § 610 otte uger efter forretningens foretagelse) at anfægte resultatet af en ind- eller udsættelsesforretning gennem civilt søgsmål bør efter Retsplejerådets opfattelse videreføres uændret. Rådet finder således, at denne regel er udtryk for en rimelig balance mellem hensynet til behovet for at kunne anfægte en fogedforretning, som er gennemført uden sædvanligt fundament, og behovet for, at parterne efter en vis tid kan indrette sig endeligt på, at fogedrettens afgørelse tillægges retskraft. Fristen foreslås dog ændret til 3 måneder.

Der henvises i det hele til betænkningen s. 39 ff og 71 ff.

3.2.2. Justitsministeriets overvejelser, herunder vedrørende forkyndelse og rekvisiti tilstedeværelse.

Justitsministeriet finder, at det i en række tilfælde kan forekomme, at rekvisentens rettigheder vil kunne blive krænket på en uoprettelig måde, hvis den umiddelbare fogedforretning skal afvente, at en vanskeligt gennemførlig forkyndelse effektueres.

Det må også antages, at der ikke sjældent forekommer tilfælde, hvor overraskelsesmomentet ved en ikke-forkyndt fogedforretning kan være af afgørende betydning for, at rekvisenten kan få sin ret, særligt hvor der er grund til at tro, at rekvisitus vil bortskaffe eller bortsælge sagens genstand.

Endelig kan der også være tale om anden form for uoprettelig skade, f.eks. hvor en sag om overtagelse til brugeligt pant retter sig mod en landbrugsejendom med et kreaturhold, som ikke bliver passet beborigt, malket, fodret m.v.

Justitsministeriet finder derfor ikke, at en regel,